

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.107/2010/5.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2011. év április hó 28. napján** megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt I.r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Pest Megyei Bíróság 2009. év december hó 15. napján kelt, 20.B.119/2008/56. számú ítéletét I. r. és II. r. vádlottakkal szemben **megváltoztatja.**

Az I. r. vádlott cselekményét társtettesként elkövetettnek (Btk. 20.§ (2) bekezdés) minősíti.

A szabadságvesztés fele részének végrehajtását 4 (négy) évi próbaidőre felfüggeszti, így a 4 (négy) évi börtönbüntetésből 2 (kettő) évi börtönbüntetést kell letöltenie, és 2 (kettő) évi szabadságvesztést próbaidőre felfüggeszt. A szabadságvesztés végrehajtandó részéből a vádlott nem bocsátható feltételes szabadságra, és a próbaidő a végrehajtandó rész kitöltése után kezdődik.

A II. r. vádlottnak a szabadságvesztést fegyházban kell letöltenie.

Az elsőfokú ítéletben megjelölt, lefoglalt bűnjelek lefoglalását megszünteti, és ezek közül a vérmintákat a Pest Megyei Rendőr-főkapitányság Bűnügyi Osztály Életvédelmi Alosztály I. 45/2008.bü. számra rendeli megküldeni megőrzés végett.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét I. r., II. r. és VI. r. vádlottakkal szemben helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban a II. r. vádlottat érintően felmerült 11.250 (tizenegyezer-kettőszázötven) forint, valamint VI. r. vádlottat érintően felmerült 9.000 (kilencezer) forint bűnügyi költséget a vádlottak kötelesek megfizetni az államnak.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A Pest Megyei Bíróság a 2009. december 15. napján kelt 20.B.119/2008/56. számú ítéletével I. r. vádlottat a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés I.

fordulata szerint minősülő testi sértés büntette miatt 4 évi börtönbüntetésre és 5 évi közügyektől eltiltásra;

A II. r. vádlottat a Btk. 271. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a.) pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett garázdaság büntette miatt, mint többszörös visszaesőt 2 év 6 hónapi börtönbüntetésre és 3 évi közügyektől eltiltásra ítélte, és egyben elrendelte a Ráckevei Városi Bíróság 2004. szeptember 8. napján kelt és ugyanakkor jogerőre emelkedett 4.B.708/2003/22. számú ítéletével kiszabott 1 év 6 hónapi - négy évi próbaidőre felfüggesztett - börtönbüntetés végrehajtását.

A VI. r. vádlottat a Btk. 271. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a./ pontja szerint minősülő társtettesként elkövetett garázdaság büntette miatt 1 évi - 3 évi próbaidőre felfüggesztett - börtönbüntetésre ítélte.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen I. r. II. r. és VI. r. vádlottak és védőik az ítélet megalapozatlansága miatti hatályon kívül helyezésért a vádlottak felmentéséért és a VI. r. vádlott és védője másodsorban enyhítésért fellebbeztek.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2010. április 7. napján kelt BF.190/2010/1. számú átiratában a Pest Megyei Bíróság 20.B.119/2008/56. számú ítéletének a pontosítása mellett indítványozta, hogy a II. r. vádlott esetében a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban határozza meg, a bűnjelekre vonatkozó rendelkezést módosítsa és egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét I. r. II. r. és VI. r. vádlottak tekintetében hagyja helyben.

Az elsőfokú bíróság ítélete III. r. IV. r. és V. r. vádlottak tekintetében első fokon jogerőre emelkedett.

A fellebbezések alapján a Fővárosi Ítéltábla a Be. 348. § (1) bekezdésében írt felülbírálati jogkörén belül megvizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző bírósági eljárást, a bűnösség megállapítására a bűncselekmények minősítésére és a büntetés kiszabására vonatkozó részében. Mindenekelőtt megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a lehetséges körben a bizonyítékokat maradéktalanul felderítette, azokat egyenként és összességében is értékelte és lényegében megalapozott tényállást állapított meg. A bírósági eljárás során eljárási szabályt nem sértett, és az indokolási kötelezettségének is túlzott részletességgel, de maradéktalanul eleget tett.

I. r. vádlott védője a fellebbezésében a tényállás megalapozottságát támadta, arra hivatkozással, hogy a megállapított tények nincsenek kellőképpen felderítve, így az ítélet a Be.351. § (2) bekezdésének a./ pontjában írt okból oly mértékben megalapozatlan, hogy az kihat az ügy egészére, ezért a felülbírálatra alkalmatlan. Ennek következményeként az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és a bíróságnak új eljárásra utasítását kérte.

Az I. r. vádlott védője a fellebbezési eljárás során előadta, hogy a védelem által előterjesztett öt bizonyítási indítványt az elsőfokú bíróság elutasította, és nem hallgatott meg olyan tanúkat, akiknek a tanúvallomása az ügy felderítéséhez

elengedetlenül szükséges lett volna. Így a Pest Megyei Bíróság megsértette az I. r. vádlottnak a védelemhez való jogát. Ezzel összefüggésben kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság nem derítette fel kellően, hogy a sértettet eszközzel bántalmazták, és hogy ténylegesen ez a bántalmazás eredményezte a súlyos, életveszélyes eredmény kialakulását. Nem került felderítésre az sem, hogy a sértett leütése után őt még egy rúgás is érte földön fekvő állapotban, de annak megállapítására nem került sor, hogy a rúgást ki követte el, és azt sem vizsgálta és nem derítette fel az elsőfokú bíróság, hogy a sértett életveszélyes sérülése a leütés, vagy a fejberúgás következményeként alakult-e ki. A szakértő a szakvéleményében ugyanis azt állapította meg, hogy a sértett sérülését akár eszközös bántalmazás, akár rúgás is okozhatta, és a koponyalapi törés mindkét módon létrejöhetett. Ezért az ítéleti tényállás tévesen állapította meg, hogy I. r. vádlottnak a baltanyéllel okozott ütése okozta a súlyos életveszélyes sérülést. Az elsőfokú bíróság nem indokolta kellően, hogy a nagy erővel nekifutásból történő rúgás, ami igen nagy erejű volt, miért nem okozhatta az életveszélyes sérülés bekövetkezését. A védő előadása szerint az ítélet nem tartalmazza, hogy I. r. vádlott terhére megállapított tényállás miatt éppen 2. sz. tanú tanúvallomásán alapul. Ezt a tanúvallomást ugyanis az elsőfokú bíróság nem értékelte és nem vetette össze a többi bizonyítékkal és ezzel összefüggésben figyelmen kívül hagyta I. r. vádlott azon vallomását, mely szerint a sértett eszközös bántalmazását nem ő, hanem V. r. vádlott valósította meg. 2. sz. tanú tanúvallomását ugyanis egyéb bizonyítékok nem támasztják alá, és 2. számú tanú nem volt szemtanú, aki konkrétan látta volna, hogy a sértettet I. r. vádlott ütötte fejbe. Ezzel kapcsolatban a bíróság nem tárta fel kellő részletességgel, hogy ki hol helyezkedett el, amikor az esemény történt. Iratellenes megállapítást tett az elsőfokú bíróság az ítélet 57. oldalán amikor az igazságügyi orvos-szakértő nyilatkozata alapján kizárta annak lehetőségét, hogy a helyszínen feltalált nagy mennyiségű vér I. r. vádlott által okozott és a sértett fejsérüléséből származott volna. Összességében a védő úgy látta, hogy az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből helytelen ténybeli következtetéseket vont le, ezért kérte, hogy a felmerült bizonyítékok alapján a másodfokú bíróság a tényállást akként helyesbítse, hogy nem állapítható meg egyértelműen, hogy a sértettet ki bántalmazta, és ki okozta az életveszélyes sérülését. Mindezekre figyelemmel az I. r. vádlott felmentését kérte. Abban az esetben, ha a másodfokú bíróság a felmentésre irányuló fellebbezés érveivel nem értene egyet a kiszabott büntetés enyhítését kérte. Ezzel összefüggésben enyhítő körülményként indítványozta annak figyelembevételét, hogy az I. r. vádlottnak három kiskorú gyermeke van közülük az egyik tartósan beteg, továbbá azt, hogy a sértett által elszenvedett sérülés csupán közvetett életveszélyt idézett elő. A súlyosító körülmények köréből kérte annak enyhébb súlyú figyelembevételét, hogy bár I. r. vádlott ellen már folyt büntetőeljárás, de 1995. óta újabb bűncselekményt nem követett el. A büntetés kiszabásával összefüggésben rövidebb tartamú szabadságvesztés kiszabását és a végrehajtás felfüggesztését kérte.

Az I. r. vádlott a fellebbezési eljárás során változatlan tartalommal hivatkozott arra, hogy ő a sértettet nem bántalmazta, őt az V. r. vádlott vágta fejbe.

A II. r. vádlott védője szintén az elsőfokú bíróság ítéletét megalapozatlannak találta a Be. 351. § (2) bekezdésének d./ pontjában írt okból. Úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú bíróság a megállapított bizonyítékokból téves ténybeli következtetéseket vont le, és tévesen állapította meg a vádlott bűnösségét, a társtettesként elkövetett garázdaság büntetében. Az elsőfokú bíróság ugyanis nem állapította meg kétséget kizáróan azt, hogy a II. r. vádlott az erőszakos magatartásával részt vett volna a vádbeli cselekmény elkövetésében, mert I. r. vádlott elmondta, hogy 3. számú tanú volt az, aki viperával hátba verte a II. r. vádlottat és ő csupán a kezében lévő dákóval védekezett. A 3. számú tanú határozott vallomást tett arra vonatkozóan, hogy ő volt az, aki elvette a II. r. vádlottól az eszközt és az asztalra tette. A II. r. vádlott garázda magatartására a többi tanú 4. számú tanú, 5. számú tanú, 6. számú tanú sem tett konkrét vallomást, 7. számú tanú sem terhelte a II. r. vádlottat. E tanúvallomások értékelése után pedig nem lehetett arra a következtetésre jutni, hogy a II. r. vádlott bárkit is bántalmazott és erőszakos durva magatartást tanúsított volna. 2. számú tanú cáfolta azt a tényt is, hogy a II. r. vádlott törött üveggel hadonászott, így annak pontos megállapítására nem kerülhetett sor, hogy a II. r. vádlott bárkit is megkísérelt megütni a törött aljú sörösüveggel, vagy husángot vett magához. Mindezekre figyelemmel az ítélet ténybeli megállapításai téves következtetésen a bizonyítékok téves értékelésén alapulnak, ezért az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését kérte, mivel a másodfokú eljárásban ez a lényeges megalapozatlanság már nem küszöbölhető ki.

A VI. r. vádlott védője, elsődlegesen a vádlott felmentését, másodsorban pedig a kiszabott büntetés további enyhítését kérte. A védő arra hivatkozott, hogy a tanúvallomások ellentmondásosak, de azok nem kerültek feloldásra. A tényállás azon megállapítása, mely szerint 8. számú tanút a VI. r. vádlott meg akarta ütni, de elhajolt ez nem meríti ki azt az erőszakos magatartást, ami elégséges lenne arra, hogy a bűnösségét a bíróság a garázdaság büntetében megállapítsa. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján még a pszichikai bűnsegédi magatartásának a megállapítására sincs elégséges bizonyíték. A fentiekre figyelemmel kérte, hogy a másodfokú bíróság a VI. r. vádlottat bizonyítékok hiánya okából az ellene emelt vád alól mentse fel. Amennyiben a másodfokú bíróság a védő jogi álláspontját nem fogadná el, úgy kérte, hogy az enyhítő körülmények körében a VI. r. vádlott büntetlen előéletére, a cselekmény elkövetése óta eltelt hosszabb időre figyelemmel, a VI. r. vádlott büntetését enyhítse és vele szemben közérdekű munka büntetést szabjon ki.

A másodfokú bíróság a fellebbezéseket alaptalannak találta.

A bizonyítékok értékelése és részletes felsorolása alapján került sor az elsőfokú bíróság által a tényállás megállapítására, mely kisebb részében hiányos. Ez a részleges és a Be. 351. § (2) bekezdésének b./ pontjában írt hiányosság azonban az iratok tartalma alapján kiküszöbölhető volt. Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság a megállapított tényállást a Be. 352. § (1) bekezdésének a./ pontja alapján az alábbiakkal egészíti ki, illetve helyesbíti.

A.)

Az I. r. vádlott három kiskorú gyermeke közül az egyik állandó orvosi gyógykezelés alatt áll, ezért a gyermek 10. életévének betöltéséig az anya ápolási díjat kapott, amelyet az utóbbi időben már megvontak. Az I. r. vádlott felesége Gyese van, 25.000 forintot kap és ezen kívül a családi pótlék 55.000 forint, amivel a család rendelkezik.

B.)

A II. r. vádlottat

1. a Budapesti XX. XXI. Kerületi Bíróság a 6.B.XX.346/1990/31. számú ítéletével, mely a Fővárosi Bíróság 24.Bf.XX.8032/1990/6. számú ítéletével 1991. február 7. napján emelkedett jogerőre, az 1989. március 14. napján elkövetett rablás, testi sértés büntette és lopás vétsége miatt 5 év 11 hónapi fegyházbüntetésre és 6 évi közügyektől eltiltásra ítélte, mely büntetésből a vádlott kedvezményrel 1994. április 12. napján szabadult.

2. A Ráckevei Városi Bíróság a 9.B.403/1999/6. számú ítéletével, mely a Pest Megyei Bíróság 2.Bf.120/1999/8. számú határozatával 2001. október 16. napján emelkedett jogerőre az 1996. október 10. napján elkövetett lopás vétsége miatt, mint különös visszaesőt 5 hónapi börtönbüntetésre és 1 évi közügyektől eltiltásra ítélte.

3. A Ráckevei Városi Bíróság az 1.B.282/2000/23. számú ítéletével, mely 2001. október 16. napján emelkedett jogerőre, zsarolás büntette miatt 6 évi börtönbüntetésre és 6 évi közügyektől eltiltásra ítélte.

4. A Budakörnyéki Bíróság a 12.Fk.898/1998/36. számú ítéletével, mely 2003. április 2. napján emelkedett jogerőre az 1996. március 16. napján elkövetett lopás büntette és közokirat-hamisítás büntette miatt 1 év 10 hónapi börtönbüntetésre ítélte, melynek végrehajtását 3 évi próbaidőre felfüggesztette, és elrendelte a vádlott pártfogó felügyeletét.

5. A Ráckevei Városi Bíróság a 4.B.411/2001/42. számú ítéletével, mely 2003. szeptember 4. napján emelkedett jogerőre; A 2001. május 27. napján elkövetett lopás vétsége miatt, mint többszörös visszaesőt 7 hónapi börtönbüntetésre és 1 évi közügyektől eltiltásra ítélte.

I. A Ráckevei Városi Bíróság a 4.B.590/2003/3.számú ítéletével, mely a Pest Megyei Bíróság 1.Bf.95/2004/3. számú ítéletével 2004. február 3. napján emelkedett jogerőre, összbüntetésbe foglalta a 3., 5., alatti alapítéleteket, és a vádlottal, mint többszörös visszaesővel szemben 6 év 2 hónapi fegyházbüntetést és 6 év közügyektől eltiltást állapított meg.

6. A Ráckevei Városi Bíróság a 4.B.292/1999/47. számú ítéletével, mely a Pest Megyei Bíróság 3.Bf.641/2003/5. számú ítéletével 2004. június 3. napján emelkedett

jogerőre az 1999. október 10. napján elkövetett lopás bűntette miatt 5 hónapi börtönbüntetésre és 1 évi közügyektől eltiltásra ítélte.

7. A Ráckevei Városi Bíróság a 4.B.708/2003/22. számú ítéletével, mely 2004. szeptember 8. napján emelkedett jogerőre az 1998. június 10. napján folytatólagosan elkövetett zsarolás bűntettének kísérlete miatt 1 év 6 hónapi - négy évi próbaidőre felfüggesztett - börtönbüntetésre ítélte.

II.

A Ráckevei Városi Bíróság 4.Bk.141/2004/8. számú ítéletével, mely 2005. február 15. napján emelkedett jogerőre, összbüntetésbe foglalta a I. és 6. alatti alapítéleteket, és a vádlottal, mint többszörös visszaesővel szemben 6 év 5 hónapi fegyházbüntetést és 6 évi közügyektől eltiltást állapított meg.

8. A Pesti Központi Kerületi Bíróság a 9.B.3472/2002/65. számú ítéletével, mely a Fővárosi Bíróság 24.Bf.V.8259/2004/27. számú ítéletével 2005. március 25. napján emelkedett jogerőre, az 1995. október 10. napján bünszövetségben elkövetett zsarolás bűntette, okirattal visszaélés és személyes szabadság megsértésének bűntette miatt, mint különös visszaesőt 6 évi börtönbüntetésre és 6 évi közügyektől eltiltásra ítélte.

III.

A Pesti Központi Kerületi Bíróság a 24.Bk.4038/2005/9. számú ítéletével, mely 2006. július 4. napján emelkedett jogerőre összbüntetésbe foglalta a II. és 8. alatti alapítéleteket és a vádlottat, mint többszörös visszaesőt 7 év 10 hónap fegyházbüntetésre és 6 évi közügyektől eltiltásra ítélte. A II. r. vádlott e büntetéséből 2006. augusztus 9. napján feltételes kedvezménnyel szabadult, a feltételes szabadsága 2007. augusztus 8. napján lejárt.

C.)

A Pest Megyei Bíróság 20.B.119/2008/56. számú ítéletének 7. oldal 2. bekezdését a másodfokú bíróság mellőzi, mely szerint „az ünneplés oka a II. r. vádlott bv. intézetbe közeljövőben várható bevonulása volt”. E ténybeli megállapításnak ugyanis az eljárás során kellő alapja nem volt.

----- o -----

A fenti kiegészítésekkel és helyesbítésekkel az elsőfokú bíróság ítélete teljes egészében megalapozottá és a másodfokú felülbírálatra alkalmassá vált [Be. 351. §].

A másodfokú bíróság nem értett egyet az I. r. vádlott védőjének jogi álláspontjával a tekintetben, hogy a tényállás megalapozatlan és nincs kétséget kizáró bizonyíték arra vonatkozóan, hogy a sértettet I. r. vádlott egy baltanyéllel nagyobb erővel hátulról, a feje bal oldalán megütötte, amelynek következményeként a sértett a

középső koponyagödör területében koponyaalapi törést és ezzel összefüggésben a koponyaüreg megnyílását, agyburok alatti vérzést és a bal halántéklebeny területén agyzúzódást szenvedett, mely közvetetten életveszélyes állapotot eredményezett. Az I. r. vádlott védője indokolatlanul kifogásolta, hogy 2. számú tanú vallomását nem minden tanú erősítette meg, és a bíróság nem derítette fel kellőképpen, hogy hol és hogyan történt az esemény.

A másodfokú bíróság egyetértett a Pest Megyei Bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységével és úgy látta, hogy az elsőfokú bíróság nem tévedett akkor, amikor a tényállást alapvetően 2. számú tanú vallomására alapította. Ezt a vallomást ugyanis több tanú is megerősítette. Az elsőfokú bíróság részletesen megindokolta, hogy 8. számú, a sértett, 9. számú és 10. számú tanúk is megerősítették, sőt határozott vallomást tettek arra vonatkozóan is, hogy az I. r. vádlott volt sapkában és 8. számú tanú következetesen állította, hogy a sértettnek az eszközzel történt bántalmazása az V. r. vádlott részéről azért nem történhetett meg, mert őt éppen 8. számú tanú tolta ki az ajtón.

A fellebbezési eljárás során az I. r. vádlott bizonyítási indítványt is előterjesztett, amelynek során kérte 10. számú tanú tanúkenti meghallgatását. A másodfokú bíróság 10. számú tanú tanúkenti meghallgatását indokolatlannak találta és szükségtelennek ítélte meg a tekintetben, hogy e tanú vallomása az elsőfokú bíróság által megállapított tényállástól eltérő tényállás megállapítására lenne alkalmas. Az elsőfokú bíróság ugyanis az ítéletében helyesen indokolta meg, hogy 10. számú tanú tanúkenti meghallgatása azért nem vált szükségessé, mert egyéb bizonyítékok már kellő mértékben és súllyal álltak a bíróság rendelkezésére ahhoz, hogy I. r. vádlott bűnösségét a bíróság az életveszélyt okozó testi sértés bűntettében elbírálhassa. Az elsőfokú bíróság ugyanis az ítéletében csak annyit rögzített, hogy I. r. vádlotton kívül ott volt az V. r. vádlott is, de arra vonatkozóan ténybeli megállapítást nem tett, hogy a fejre mért eszközös bántalmazást követően a sértettet földön fekvő állapotban ki vagy kik bántalmazták.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság alaptalannak találta a II. r. vádlott védőjének jogi érvelését is, amelyben szintén a tényállást támadta és nem értett egyet azzal, hogy a II. r. vádlottat egyik tanú sem terhelte a meghallgatásaik során. 2. számú tanú ugyanis határozottan állította, hogy a II. r. vádlott volt az, aki a vádlott-társait a verekedésre biztatta, de maga I.r. vádlott is úgy nyilatkozott, hogy a II. r. vádlott is tevőlegesen részt vett a garázdaság elkövetésében. A felismertetést követően is 2. számú tanú végig állította, hogy figyelemmel kísérte a vádlottak erőszakos magatartását, felismerte személyenként mind az I. r., mind a II. r., mind pedig a VI. r. vádlottat. Egyáltalán nem állapítható meg, hogy 2. számú tanú cáfolta volna azt a tényt, hogy a II. r. vádlott törött sörösüveggel hadonászott volna. 11. számú tanú határozottan állította, hogy a II. r. vádlott részt vett a garázda cselekményben oly módon, hogy a kezében lévő törött sörösüveggel járkált a vendégek között.

A másodfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelését támadó védelmi és vádlotti fellebbezéseket alaptalannak találta és a fentiekben kifejtettekre figyelemmel a

pontosított tényállás megalapozott volt és nem szenvedett olyan hibában, ami alkalmat adott volna arra, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét hatályon kívül helyezze és új eljárásra utasítsa.

Az irányadó tényállás alapján helyesen következett a bíróság mindhárom vádlott bűnösségére és a cselekmény jogi minősítése is megfelel az anyagi rendelkezéseknek, kivéve az I. r. vádlottra vonatkozó jogi minősítést. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásából következően egyértelműen az állapítható meg, hogy az I. r. vádlott az ismeretlen személlyel társtettesként vett részt a sértett bántalmazásában, ezért az I. r. vádlott cselekményét a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző és az (6) bekezdés I. fordulata szerint minősülő, a Btk. 20. § (2) bekezdése szerinti társtettesként elkövetettnek minősítette.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság az enyhítő és súlyosító körülményeket általában helyesen sorolta fel és azokat a súlyuknak megfelelően értékelte. Egyetértett a másodfokú bíróság azzal, hogy az I. r. vádlott a testi épség elleni cselekményét eshetőleg szándékkal követte el; Annak a ténynek azonban nincs enyhítő hatása, hogy az életveszély csak közvetett formában következett be. I. r. vádlott magatartását értékelve a garázda jellegű elkövetés beleolvad az életveszélyt okozó testi sértés büntettének minősítésébe, ezért - helyesen - nem halmazati büntetés kiszabására került sor, viszont azt a tényt, hogy a sértettnek az eszközös bántalmazást követően maradandó fogyatékosága keletkezett, azt nyomatékos súlyosító körülményként értékelte a másodfokú bíróság. Az ítéleti tényállás tartalmazza ugyan, hogy az I. r. vádlott ittas állapotban vezette a gépkocsiját, de erre nincs törvényes vád az ügyben, viszont nyomatékos súlyosító körülmény az ittas állapotban történt elkövetés.

Nem értett egyet azonban az elsőfokú bíróság jogi indokolásával a másodfokú bíróság abban, hogy a cselekmény elbírálására a Btk. 2. § (2) bekezdése értelmében az elkövetéskori törvényt kellett alkalmaznia. A másodfokú bíróság jogi álláspontja szerint ugyanis az elbíráláskori törvény azért az enyhébb, mert a Btk. 83. § (2) bekezdése csak irányadó törvényi rendelkezés, de nem kötelező a középérték alkalmazása. A jelen ügyben az I. r. vádlottal szemben a jelentős időmúlásra figyelemmel, a középérték alkalmazása nem volt indokolt. Az elsőfokú bíróság így az ítélet rendelkező részében helyesen is hivatkozott arra, hogy a testi sértés büntette - az elbíráláskori törvény szerint - a Btk. 170. § (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés 1. fordulata szerint minősül.

A súlyosító és enyhítő körülményeket figyelembe véve a másodfokú bíróság úgy látta, hogy a II. r. és a VI. r. vádlottakkal szemben a kiszabott büntetés megfelel az általuk elkövetett cselekmény tárgyi súlyának és a bűnösségük fokának. A II. r. vádlott esetében azonban az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy a cselekményt a II. r. vádlott többszörös visszaesőként követte el. A Btk. 42. § (3) bekezdése alapján pedig fegyházban kell végrehajtani a 2 évi vagy ennél hosszabb tartamú szabadságvesztést, ha az elítélt többszörös visszaeső. E törvényi rendelkezésre figyelemmel a másodfokú bíróság megváltoztatta a II. r. vádlott

esetében a végrehajtási fokozatot és a szabadságvesztést fegyházban rendelte végrehajtani.

Az I. r. vádlott esetében komoly enyhítő körülménynek tekintete a másodfokú bíróság, hogy 3 kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik, akik közül az egyik gyermek tartósan beteg, állandó orvosi gyógykezelésre szorul. A vádlott büntetett előéletét sem tekintette olyan súlyúnak, ami alapján kizárt lett volna a jelenleg hatályban lévő törvény 90. § (1) bekezdésének alkalmazása. E törvényi rendelkezés ugyanis lehetővé teszi a 2 évet meghaladó, de az 5 évnél nem hosszabb tartamú szabadságvesztés esetén a szabadságvesztés fele részének próbaidőre történő felfüggesztését, ekként e vádlottra nézve enyhébb elbírálást enged a büntetés kiszabása során.

A Fővárosi Ítéltábla a 88/2010. BK véleményre is figyelemmel az I. r. vádlott esetében a 4 évi szabadságvesztés fele részének végrehajtását 4 évi próbaidőre felfüggesztette. Megállapította, hogy a 4 évi börtönbüntetésből 2 évi börtönbüntetést kell letöltenie és a 2 évi szabadságvesztést 4 évi próbaidőre függesztette fel. A Btk. 90. § (3) bekezdésére figyelemmel azonban megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtandó részéből az I. r. vádlott nem bocsátható feltételes szabadságra és a próbaidő a végrehajtandó rész letöltése után kezdődik.

A Fővárosi Ítéltábla észlelte, hogy az elsőfokú bíróság a bűnjelekről szóló rendelkezések körében a Pest Megyei Bíróságon Bny.35/2009. szám alatt kezelt bűnjelek lefoglalásának megszüntetéséről nem rendelkezett, ezért a másodfokú bíróság ezt pótolta. Az említett bűnjelként kezelt 1-3. számú vérmintákat azonban az elsőfokú bíróság az iratoknál rendelte kezelni. A másodfokú bíróság ezt a rendelkezést megváltoztatta, mert a Be. 155. § (4) bekezdése értelmében, ha nincs olyan személy, akinek a lefoglalt dolgot ki kell adni és ez az eljárás adataiból sem tűnik ki, akkor a dolgot annak kell kiadni, akitől azt lefoglalták. Ez az adott esetben a Pest Megyei Rendőr-főkapitányság Bűnügyi Osztály Életvédelmi Alosztály I., ezért a Bny.35/2009. számú bűnjeljegyzék szerinti vérmintákat ennek a hatóságnak adta ki.

Az elsőfokú bíróság ítéletét az I. r. és a II. r. vádlottak tekintetében a Be. 372. § (1) bekezdése alapján változtatta meg, és az ítélet egyéb rendelkezéseit az I. r., a II. r. és a VI. r. vádlottakkal szemben a Be. 371. § (1) bekezdése alapján hagyta helyben.

A másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költségről a Be. 381. § (1) bekezdése alapján határozott, és kötelezte a II. r. és a VI. r. vádlottakat a kirendelt védői díjjal felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

A jogorvoslati jogosultság kizárása a Be. 386. § (1) bekezdésén alapul.

B u d a p e s t, 2011. év április hó 28. napján

Dr. Nehrer Péter s.k. Miszlayné dr Lányi Éva s.k. Dr. Székely Ákos s.k.

tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Pest Megyei Bíróság 20.B.119/2008/56. számú ítélete az I. r., a II. r. és VI. r. vádlottak tekintetében a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.107/2010/5. számú ítéletében írt változtatással jogerőre emelkedett és fel nem függesztett részében végrehajthatóvá vált.

B u d a p e s t, 2011. év április hó 28. napján

**Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke**

Kiadmány hitelül:

*Németh Annamária
tisztviselő*